

รัฐธรรมนูญสาธารณรัฐเกาหลี

(ฉบับ พ.ศ. ๒๕๓๑)

อารัมภบท

พวกเราเหล่าประชาชนของสาธารณรัฐเกาหลี รู้สึกภาคภูมิใจในขนบธรรมเนียมและประวัติศาสตร์อันยาวนานที่สืบทอดมาจากรุ่นสู่รุ่นโดยปราศจากการแบ่งแยกเมื่อวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๖๒ ซึ่งต่อต้านความยุติธรรมและระบบกฎหมายของรัฐบาลเฉพาะกาลที่จัดตั้งขึ้นในวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ นับเป็นวันประกาศอิสรภาพจากการปกครองของญี่ปุ่น โดยมีภารกิจในการปฏิรูปประชาธิปไตยแห่งมาตุภูมิ และมีความมุ่งมั่นที่จะรวมชาติให้เป็นหนึ่งเดียว เสริมสร้างความสามัคคีของประชาชนในชาติตามหลักคุณธรรม มนุษยธรรม และหลักการดรภาพ และเพื่อทำลายความอยุติธรรมและขนบธรรมเนียมอันเป็นผลเสียต่อสังคมให้สูญสิ้นไป เสริมสร้างระเบียบขั้นพื้นฐานด้านเสรีประชาธิปไตยบนพื้นฐานของความเป็นอิสระและความปรองดองเพื่อมอบโอกาสให้ทุกคนอย่างเท่าเทียมกันในการแสดงความสามารถได้อย่างเต็มที่ในทุกๆ ด้าน ทั้งในด้านของการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม เพื่อสนองต่อภาระหน้าที่และความรับผิดชอบที่เอื้อต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนของประเทศ มุ่งยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในประเทศ อันจะนำมาสู่ความเจริญรุ่งเรืองของมวลมนุษยชาติ และสันติภาพของโลกที่ยั่งยืน และเพื่อให้เสรีภาพ ความสุข ความปลอดภัยของพวกเราและบุตรหลานของพวกเรา ยั่งยืนตลอดไป พวกเราจึงได้บัญญัติรัฐธรรมนูญขึ้น เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ ซึ่งได้ดำเนินการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพิ่มเติมตามลำดับทั้งหมด ๘ ครั้ง โดยผ่านความเห็นชอบจากที่ประชุมรัฐสภา และการลงประชามติ ตามบทบัญญัติ ดังต่อไปนี้

หมวด ๑

บทบัญญัติทั่วไป

มาตรา ๑ (๑) สาธารณรัฐเกาหลีเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตย

(๒) อำนาจอธิปไตยของสาธารณรัฐเกาหลีเป็นของประชาชน และอำนาจทั้งหมดมาจากประชาชน

มาตรา ๒ (๑) เจื่อนไขในการเป็นพลเมืองของสาธารณรัฐเกาหลีให้เป็นไปตามกฎหมาย

(๒) รัฐมีหน้าที่ที่จะต้องปกป้องประชาชนที่อาศัยในต่างประเทศตามที่กฎหมายกำหนดไว้

มาตรา ๓ อาณาเขตของสาธารณรัฐเกาหลีประกอบด้วยส่วนที่เป็นคาบสมุทรเกาหลี และเกาะบริเวณใกล้เคียง

มาตรา ๔ สาธารณรัฐเกาหลีมุ่งมั่นให้เกิดการรวมประเทศให้เป็นหนึ่งเดียว และสนับสนุนการดำเนินนโยบายการรวมประเทศตามหลักสันติภาพแบบประชาธิปไตย

มาตรา ๕ (๑) สาธารณรัฐเกาหลีมุ่งที่จะรักษาสันติภาพระหว่างประเทศ และไม่ยอมรับการทำสงครามที่ปวง

(๒) กองทัพของประเทศมีหน้าที่ปฏิบัติภารกิจอันศักดิ์สิทธิ์ในการรักษาความปลอดภัย และความมั่นคงแห่งมาตุภูมิ คงไว้ซึ่งความเป็นกลางทางการเมือง

มาตรา ๖ (๑) การลงนามในสนธิสัญญา ข้อตกลง สัตยาบัน รวมถึงกฎหมายและข้อบังคับระหว่างประเทศตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ ให้มีผลเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปมีผลบังคับใช้เฉกเช่นเดียวกับกฎหมายของประเทศ

(๒) สถานภาพของคนต่างด้าวได้รับความคุ้มครองตามที่กฎหมายระหว่างประเทศ และสนธิสัญญากำหนด

มาตรา ๗ (๑) เจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ดูแลรับใช้ประชาชนทั้งประเทศและต้องรับผิดชอบต่อประชาชน

(๒) เจ้าหน้าที่ของรัฐอยู่ในสถานะแห่งความเป็นกลางทางการเมือง ซึ่งได้รับความคุ้มครองตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๘ (๑) การจัดตั้งพรรคการเมืองสามารถกระทำได้โดยเสรี และระบบหลายพรรคการเมืองได้รับความคุ้มครอง

(๒) วัตถุประสงค์ หน่วยงานภายในและกิจกรรมของพรรคการเมืองต้องเป็นประชาธิปไตย และต้องมีหน่วยงานที่จำเป็น เพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดความคิดเห็นทางการเมือง

(๓) พรรคการเมืองย่อมได้รับการคุ้มครองจากรัฐตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และรัฐสามารถให้ความช่วยเหลือเงินทุนที่จำเป็นต่อการบริหารจัดการพรรคการเมืองตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๔) หากพรรคการเมืองใดมีวัตถุประสงค์หรือกิจกรรมที่เป็นการละเมิดต่อหลักการแห่งประชาธิปไตย รัฐมีอำนาจที่จะยื่นคำร้องขอยุบพรรคการเมืองนั้นต่อศาลรัฐธรรมนูญ และพรรคการเมืองดังกล่าว จะถูกยุบโดยผ่านการตัดสินพิพากษาของศาลรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๙ รัฐมุ่งมั่นที่จะสืบทอดและพัฒนารดกทางวัฒนธรรม และเสริมสร้างวัฒนธรรมของชาติ

หมวด ๒

สิทธิและหน้าที่ของประชาชน

มาตรา ๑๐ ประชาชนทุกคนมีศักดิ์ศรีและคุณค่าในฐานะที่เป็นมนุษย์ และมีสิทธิที่จะแสวงหาความสุข
รัฐมีหน้าที่ให้ความคุ้มครองสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานที่ประชาชนทุกคนพึงจะมีอย่างหลีกเลี่ยงมิได้

มาตรา ๑๑ (๑) ประชาชนทุกคนมีความเท่าเทียมกันในกฎหมาย และจะได้รับการเลือกปฏิบัติในทาง
การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวิถีทางวัฒนธรรม เนื่องจากความแตกต่างทางเพศ ศาสนา หรือสังคม มิได้

(๒) จะไม่มีการยอมรับชนชั้นวรรณะพิเศษใดๆ และจะมีชนชั้นวรรณะพิเศษในรูปแบบ
ใดๆ มิได้

(๓) การมอบเครื่องอิสริยาภรณ์ใดๆ จะมีผลบังคับเฉพาะผู้รับเท่านั้น และจะไม่มีอภิสิทธิ์
ใดๆ ที่เกิดจากการได้รับเครื่องอิสริยาภรณ์นั้น

มาตรา ๑๒ (๑) ประชาชนทุกคนมีเสรีภาพทางร่างกาย บุคคลใดจะถูกจับกุม คุมขัง ยึด สืบค้น หรือ
สอบสวนมิได้ เว้นแต่ที่เป็นไปโดยกฎหมายกำหนด บุคคลใดจะถูกลงโทษ หรือถูกจำกัดการคุ้มครองการป้องกัน
หรือบังคับใช้แรงงานมิได้ เว้นแต่ที่ได้ระบุไว้ในกฎหมาย หรือเป็นไปตามขั้นตอนที่ชอบด้วยกฎหมาย

(๒) ประชาชนทุกคนจะได้รับการทรมานกรรม หรือถูกบังคับในการให้ปากคำอันจะเป็น
ผลเสียต่อตนเองในคดีอาญาไม่ได้

(๓) ในกรณีที่จะดำเนินการจับกุม คุมขัง ยึด หรือสืบค้น จะต้องแสดงหมายศาลที่ออกโดย
ผู้พิพากษา ด้วยการยื่นขอสืบค้นตามขั้นตอนที่ชอบด้วยกฎหมาย แต่ในกรณีที่ต้องสงสัยว่าเป็นผู้มีความผิดทางอาญา
หรือต้องโทษในคดีอาญาที่มีโทษจำคุก ๓ ปีขึ้นไป และเป็นกังวลว่าผู้ต้องหาจะหลบหนีหรืออาจทำลายหลักฐาน
ความผิด สามารถยื่นขอหมายศาลในภายหลังได้

(๔) บุคคลใดๆ ที่ถูกจับกุม หรือถูกควบคุมตัว มีสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือจาก
ทนายความโดยพลัน แต่หากผู้ต้องหาคดีอาญาไม่สามารถหาทนายความได้ด้วยตนเอง รัฐจะต้องจัดหา
ทนายความให้ตามที่กฎหมายกำหนด

(๕) บุคคลใดที่ถูกจับกุม หรือถูกควบคุมตัว โดยไม่แจ้งสาเหตุของการจับกุมหรือไม่แจ้งสิทธิ
ที่สามารถได้รับความช่วยเหลือจากทนายความมิได้ และจะต้องแจ้งเวลาและสถานที่ที่ถูกจับกุม หรือคุมขังให้แก่
ครอบครัวของผู้ถูกจับกุมหรือคุมขังตามที่กฎหมายกำหนดโดยพลัน

(๖) บุคคลใดที่ถูกจับกุม หรือถูกคุมขังมีสิทธิที่จะร้องขอต่อศาลเพื่อตรวจสอบความชอบ
ด้วยกฎหมายของการดำเนินการจับกุม หรือคุมขัง

(๗) กรณีที่มีการใช้ความรุนแรง การทรมานกรรมทางเพศ การข่มขู่ หรือการหลอกลวง
เพื่อให้ผู้ต้องหารับสารภาพ หรือในกรณีที่คำสารภาพของผู้ต้องหาเป็นเพียงหลักฐานของผู้ต้องหาในการพิจารณาคดี
คำสารภาพนั้น จะนำมาใช้เป็นหลักฐานของความผิดหรือเป็นหลักฐานให้ผู้ต้องหาได้รับการลงโทษมิได้

มาตรา ๑๓ (๑) ประชาชนทุกคนจะต้องไม่ถูกดำเนินคดีสำหรับการกระทำที่ไม่เป็นความผิดทางอาญา ตามกฎหมายกำหนด และจะได้รับโทษในความผิดเดียวกันมิได้

(๒) ประชาชนทุกคนจะต้องไม่ถูกจำกัดสิทธิทางการเมือง หรือจะต้องไม่ถูกกีดรอนสิทธิในทรัพย์สินผ่านการบัญญัติกฎหมายที่มีผลบังคับย้อนหลัง

(๓) ประชาชนทุกคนจะได้รับการดูแลโดยมิชอบ อันเนื่องมาจากการกระทำของญาติพี่น้อง ที่ไม่ใช่การกระทำของตนเองมิได้

มาตรา ๑๔ ประชาชนทุกคนมีเสรีภาพในการอยู่อาศัย และมีสิทธิในการเคลื่อนย้ายถิ่นฐาน

มาตรา ๑๕ ประชาชนทุกคนมีเสรีภาพในการประกอบอาชีพ

มาตรา ๑๖ ประชาชนทุกคนจะถูกละเมิดเสรีภาพในการอยู่อาศัยมิได้ เว้นแต่กรณีที่จะทำการเข้ายึดหรือตรวจค้นที่พักอาศัยจำต้องแสดงหมายศาลในการยื่นขอการตรวจค้น

มาตรา ๑๗ ประชาชนทุกคนจะต้องไม่ถูกละเมิดเสรีภาพและความเป็นส่วนตัว

มาตรา ๑๘ ประชาชนทุกคนจะต้องไม่ถูกละเมิดความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสาร

มาตรา ๑๙ ประชาชนทุกคนมีเสรีภาพทางความคิด

มาตรา ๒๐ (๑) ประชาชนทุกคนมีเสรีภาพในการนับถือศาสนา

(๒) ไม่มีศาสนาประจำชาติ และศาสนากับการเมืองต้องแยกออกจากกัน

มาตรา ๒๑ (๑) ประชาชนทุกคนมีเสรีภาพในการพูด ติดต่อสื่อสาร และเสรีภาพในการรวมตัว และการเข้าร่วมเป็นสมาคม

(๒) การอนุญาตหรือการเซ็นเซอร์การพูด หรือในสื่อต่างๆ และการอนุญาตให้รวมตัวกัน และเข้าร่วมเป็นสมาคมจะมิได้รับการยอมรับ

(๓) มาตรฐานของสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการสื่อสารและการกระจายเสียง และรายละเอียดที่จำเป็น เพื่อให้แน่ใจถึงอำนาจหน้าที่ของสื่อหนังสือพิมพ์ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

(๔) คำพูด หรือสื่อสิ่งพิมพ์ใด จะละเมิดสิทธิและชื่อเสียงของผู้อื่น หรือคุณธรรมพื้นฐานของสังคมหรือจริยธรรมทางสังคมมิได้ หากคำพูดหรือสื่อสิ่งพิมพ์ใดเกิดการละเมิดสิทธิ และชื่อเสียงของผู้อื่น ผู้เสียหายสามารถเรียกร้องการชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นได้

มาตรา ๒๒ (๑) ประชาชนทุกคนมีเสรีภาพในการเรียนรู้และศึกษาศิลปะ

(๒) สิทธิของนักประพันธ์ นักประดิษฐ์ นักวิทยาศาสตร์ และศิลปินจะได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมาย

มาตรา ๒๓ (๑) สิทธิในทรัพย์สินของประชาชนทุกคนจะได้รับการรับรอง รายละเอียดและข้อจำกัดได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

(๒) การใช้สิทธิในทรัพย์สินจะต้องสอดคล้องกับสวัสดิภาพของประชาชน

(๓) การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ การใช้หรือการจำกัดสิทธิในทรัพย์สิน เนื่องมาจากความจำเป็นของประชาชน และค่าชดเชยในเรื่องดังกล่าวให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด ในกรณีดังกล่าวจะต้องมีการจ่ายค่าชดเชยให้เหมาะสม

มาตรา ๒๔ ประชาชนทุกคนมีสิทธิในการเลือกตั้งตามที่กฎหมายกำหนดไว้

มาตรา ๒๕ ประชาชนทุกคนมีสิทธิในการรับราชการตามที่กฎหมายกำหนดไว้

มาตรา ๒๖ (๑) ประชาชนทุกคนมีสิทธิในการร้องเรียนเป็นลายลักษณ์อักษรต่อหน่วยงานของรัฐตามที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายกำหนด

(๒) รัฐมีหน้าที่ในการตรวจสอบเกี่ยวกับการร้องเรียนนั้น

มาตรา ๒๗ (๑) ประชาชนทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีตามกฎหมาย โดยผู้พิพากษามีอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย

(๒) บุคคลที่มีได้รับราชการทหาร หรือเป็นลูกจ้างของหน่วยราชการทหารไม่ต้องได้รับการพิจารณาคดีในศาลทหารภายใต้เขตอาณานิคมของสาธารณรัฐเกาหลี เว้นแต่ในกรณีที่เป็นการก่ออาชญากรรมตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลความลับทางการทหารที่สำคัญ ทหารยาม การเฝ้ายาม การจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มที่เป็นพิษ เป็นเชลยศึก และในกรณีที่มีการประกาศกฎอัยการศึก

(๓) ประชาชนทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีด้วยความรวดเร็ว ผู้ต้องหาในคดีอาญามีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยอย่างไม่ล่าช้าหากไม่มีเหตุผลอันสมควร

(๔) ผู้ต้องหาในคดีอาญาจะได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกระทั่งจะมีการตัดสินว่ามีความผิดอย่างชัดเจน

(๕) ผู้เสียหายในคดีอาญาสามารถให้ปากคำในชั้นศาลตามที่กฎหมายกำหนดได้

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่ต้องหา หรือผู้ต้องสงสัยในคดีอาญาผู้ซึ่งถูกคุมขังอยู่แล้ว ได้รับการยกฟ้อง หรือ ถูกตัดสินว่าไม่มีความผิดตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ผู้ต้องหา หรือผู้ต้องสงสัยในคดีอาญาสามารถเรียกร้อง ค่าชดเชยเป็นจำนวนที่เหมาะสมต่อรัฐได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

มาตรา ๒๙ (๑) บุคคลที่ได้รับความเสียหายจากการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบของข้าราชการ หรือ เจ้าหน้าที่รัฐ สามารถเรียกร้องค่าชดเชยจากรัฐ หรือจากองค์กรของรัฐได้ภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย และ หน่วยงาน เจ้าหน้าที่รัฐจะต้องร่วมรับผิดชอบหนี้สินดังกล่าวด้วย

(๒) ในกรณีที่เป็นทหาร บุคคลที่ทำงานในหน่วยราชการทหาร ข้าราชการตำรวจ หรืออื่นๆ ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากการทำสงคราม การฝึกซ้อม การปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ บุคคลนั้นจะไม่ได้รับสิทธิในการเรียกร้องค่าเสียหายต่อรัฐ หรือต่อองค์กรของรัฐเนื่องจากเจ้าหน้าที่รัฐกระทำ อันมิชอบด้วยกฎหมาย แต่จะมีสิทธิที่จะได้รับค่าชดเชยตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

มาตรา ๓๐ บุคคลที่ได้รับความเสียหายจนถึงแก่ชีวิต หรือความเสียหายทางร่างกาย เนื่องจากการกระทำความผิดทางอาญาของผู้อื่น สามารถได้รับความช่วยเหลือจากรัฐตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

มาตรา ๓๑ (๑) ประชาชนทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมกันตามความสามารถของ แต่ละบุคคล

(๒) ประชาชนทุกคนมีหน้าที่ในการให้บุตรหลานในการปกครองได้รับการศึกษาอย่างน้อยที่สุดใน ระดับขั้นประถมศึกษาตามที่กฎหมายกำหนด

(๓) การศึกษาภาคบังคับไม่เสียค่าใช้จ่าย

(๔) ความเป็นอิสระ เทคนิค ความเป็นกลางทางการเมืองของการศึกษา และความเป็นอิสระ ของมหาวิทยาลัยจะได้รับการรับประกันภายใต้เงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด

(๕) รัฐต้องให้การสนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิต

(๖) ระบบการศึกษาที่รวมถึงการศึกษาในสถาบันการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต และการบริหารจัดการ การเงิน และรายละเอียดเกี่ยวกับสถานภาพของบุคลากรทางการศึกษาได้กำหนดไว้ ในกฎหมาย

มาตรา ๓๒ (๑) ประชาชนทุกคนมีสิทธิในการทำงาน รัฐจะต้องมุ่งในการสนับสนุนการจ้างแรงงาน และมุ่งในการรับประกันค่าจ้างแรงงานที่เหมาะสมด้วยวิธีการทางสังคมและเศรษฐกิจ และจะต้องบังคับใช้ ระบบค่าแรงขั้นต่ำภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) ประชาชนทุกคนมีหน้าที่ในการทำงาน รัฐได้กำหนดรายละเอียดและเงื่อนไขของ การปฏิบัติงานที่สอดคล้องกับหลักการทางประชาธิปไตยตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๓) มาตรฐานของเงื่อนไขในการทำงานให้กำหนดโดยกฎหมายเพื่อรับรองศักดิ์ศรีของ ความเป็นมนุษย์

(๔) แรงงานผู้หญิงได้รับความคุ้มครองเป็นพิเศษ และจะต้องไม่ได้รับการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมทั้งในเรื่องของการจ้างงาน ค่าแรง และเงื่อนไขของการทำงาน

(๕) แรงงานที่เป็นผู้ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะได้รับความคุ้มครองเป็นพิเศษ

(๖) ครอบครัวของผู้มีคุณูปการของชาติ ทหารทุพพลภาพ และทหารและตำรวจที่เสียชีวิต ในสงครามพึงได้รับโอกาสในการทำงานก่อน ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

มาตรา ๓๓ (๑) แรงงานมีสิทธิในการเข้าร่วมกลุ่ม และมีสิทธิในการเจรจาต่อรองร่วมกัน สิทธิในการ จัดระเบียบอย่างอิสระเพื่อปรับปรุงเงื่อนไขในการทำงานตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) ผู้ที่เป็นเจ้าหน้าที่ที่กำหนดในกฎหมายเท่านั้นเป็นผู้มีสิทธิในการเข้าร่วมกลุ่ม และมีสิทธิในการเจรจาต่อรองร่วมกัน สิทธิในการจัดระเบียบอย่างอิสระ

(๓) สิทธิในการเข้าร่วมกลุ่มของแรงงานที่ปฏิบัติงานด้านการป้องกันรักษาดินแดนตามกฎหมายกำหนดจะถูกจำกัด หรือได้รับการปฏิเสธในการเข้าร่วมกลุ่มภายใต้เงื่อนไขตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

มาตรา ๓๔ (๑) ประชาชนทุกคนมีสิทธิในการใช้ชีวิตที่สมกับความเป็นมนุษย์

(๒) รัฐมีหน้าที่ในการมุ่งสนับสนุนความมั่นคงแห่งสังคม และสวัสดิการทางสังคม

(๓) รัฐพึงพยายามส่งเสริมสวัสดิการและสิทธิสตรี

(๔) รัฐมีหน้าที่ในการดำเนินนโยบายเพื่อเสริมสร้างสวัสดิการของผู้สูงอายุ และเยาวชน

(๕) บุคคลที่ไม่อาจเลี้ยงชีพได้อันเนื่องมาจากการเป็นผู้พิการทางร่างกาย มีโรคภัยไข้เจ็บ หรือความสูงวัยย่อมได้รับความคุ้มครองจากรัฐตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๖) รัฐมุ่งที่จะป้องกันภัยพิบัติ และคุ้มครองประชาชนจากภัยอันตราย

มาตรา ๓๕ (๑) ประชาชนทุกคนมีสิทธิที่จะมีสุขภาพที่ดีและสามารถดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมที่ดี รัฐและประชาชนจะต้องพยายามรักษาสิ่งแวดล้อม

(๒) รายละเอียดและการดำเนินการตามสิทธิทางสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

(๓) รัฐมุ่งให้ประชาชนทุกคนได้มีที่อยู่อาศัยที่ดีผ่านนโยบายการพัฒนาที่อยู่อาศัย

มาตรา ๓๖ (๑) ชีวิตสมรสและชีวิตครอบครัวจะต้องถูกสร้างขึ้นและดำรงอยู่บนพื้นฐานของศักดิ์ศรี และความเสมอภาคทางเพศของแต่ละคน และรัฐจะต้องดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น

(๒) รัฐต้องมุ่งที่จะคุ้มครองความเป็นมารดา

(๓) สุขภาพของประชาชนทุกคนจะต้องได้รับความคุ้มครองจากรัฐ

มาตรา ๓๗ (๑) สิทธิและเสรีภาพของพลเมืองจะต้องไม่ถูกละเลยด้วยเหตุผลที่รัฐธรรมนูไม่ได้บัญญัติไว้

(๒) สิทธิเสรีภาพและของพลเมืองสามารถถูกจำกัดได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ในกรณี ที่จำเป็น ทั้งนี้ เพื่อความมั่นคงของรัฐการคงไว้ซึ่งระเบียบปฏิบัติของรัฐและสวัสดิการของประชาชน และถึงแม้ว่า เสรีภาพและสิทธิของพลเมืองจะถูกจำกัด แต่เสรีภาพและสิทธิขั้นพื้นฐานจะต้องไม่ถูกละเมิด

มาตรา ๓๘ ประชาชนทุกคนมีหน้าที่ในการชำระภาษีภายใต้กฎหมายกำหนด

มาตรา ๓๙ (๑) ประชาชนทุกคนมีหน้าที่ในการป้องกันประเทศตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลผู้ปฏิบัติหน้าที่รับใช้ชาติจะต้องไม่ได้รับการดูแลที่ไม่เป็นธรรม

หมวด ๓

รัฐสภา

มาตรา ๔๐ อำนาจนิติบัญญัติเป็นของรัฐสภา

มาตรา ๔๑ (๑) รัฐสภาประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งผ่านการลงคะแนนโดยทั่วไปโดยตรง โดยเสมอภาค โดยไม่เปิดเผยชื่อของประชาชน

(๒) จำนวนสมาชิกรัฐสภาได้กำหนดไว้ในกฎหมาย โดยมีจำนวน ๒๐๐ คน ขึ้นไป

(๓) รายละเอียดเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาแบบแบ่งเขตการเลือกตั้ง และแบบระบบสัดส่วนให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา ๔๒ สมาชิกรัฐสภาจะอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี

มาตรา ๔๓ สมาชิกรัฐสภาไม่สามารถประกอบอาชีพอื่นได้ในระหว่างที่อยู่ในการดำรงตำแหน่ง

มาตรา ๔๔ (๑) ในระหว่างสมัยประชุม สมาชิกรัฐสภาจะต้องไม่ถูกจับกุมหรือถูกควบคุมตัว โดยปราศจากความยินยอมของรัฐสภา เว้นแต่กรณีที่เป็นความผิดซึ่งหน้า

(๒) ในกรณีที่สมาชิกรัฐสภาถูกจับกุมหรือถูกควบคุมตัวก่อนเปิดสมัยประชุม สมาชิกรัฐสภาผู้นั้นจะต้องได้รับการปล่อยตัวในระหว่างสมัยประชุมตามการร้องขอของรัฐสภา เว้นแต่กรณีที่เป็นความผิดซึ่งหน้า

มาตรา ๔๕ เมื่ออยู่นอกเขตรัฐสภาสมาชิกรัฐสภาไม่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นตามหน้าที่ หรือการลงคะแนนเสียงอย่างเป็นทางการที่กระทำภายในรัฐสภา

มาตรา ๔๖ (๑) สมาชิกรัฐสภาต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต

(๒) สมาชิกรัฐสภาต้องนึกถึงผลประโยชน์ของประเทศเป็นสำคัญ และจะต้องปฏิบัติหน้าที่ให้สอดคล้องตามหลักมโนธรรม

(๓) สมาชิกรัฐสภาจะต้องไม่กระทำการโดยใช้ตำแหน่ง สิทธิ และแสวงหาผลประโยชน์ในทรัพย์สิน หรือในตำแหน่งโดยมิชอบ หรือการช่วยให้ผู้อื่นได้มาซึ่งผลประโยชน์ในแบบเดียวกัน โดยอาศัยวิธีการทำสัญญาหรือการควบคุมรัฐ องค์กรภาครัฐหรือกลุ่มธุรกิจต่างๆ

มาตรา ๔๗ (๑) การประชุมรัฐสภาสมัยสามัญจะถูกจัดให้มีขึ้นปีละ ๑ ครั้ง ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และการประชุมรัฐสภาสมัยวิสามัญจะมีขึ้นตามการร้องขอของประธานาธิบดี หรือสมาชิกรัฐสภาจำนวน ๑ ใน ๔ ขึ้นไปของสมาชิกรัฐสภาทั้งหมด

(๒) สมัยประชุมสามัญของรัฐสภาสมัยๆ หนึ่ง มีกำหนดเวลา ๑๐๐ วัน และสมัยประชุมวิสามัญมีกำหนดเวลาไม่เกิน ๓๐ วัน

(๓) หากประธานาธิบดีเรียกร้องให้เปิดประชุมสมัยวิสามัญ จะต้องระบุช่วงเวลาในการประชุม และเหตุผลในการขอเรียกประชุมให้ชัดเจน

มาตรา ๔๘ รัฐสภาเลือกประธานรัฐสภาได้ จำนวน ๑ คน และรองประธานรัฐสภา จำนวน ๒ คน

มาตรา ๔๙ ในกรณีที่นอกเหนือจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายที่มีได้กำหนดไว้ให้รัฐสภาผ่านความเห็นชอบด้วยคะแนนเสียงของสมาชิกรัฐสภาเกินกึ่งหนึ่งของสมาชิกทั้งหมด และสมาชิกที่เข้าร่วมประชุมลงมติเห็นชอบด้วยคะแนนเสียงเกินครึ่ง และข้อเสนอ นั้นเป็นอันตกไป หากมีคะแนนเสียงจำนวนเท่ากัน

มาตรา ๕๐ (๑) การประชุมรัฐสภาเป็นการประชุมแบบเปิดเผย เว้นแต่ในกรณีที่จำนวนสมาชิกที่เข้าร่วมประชุมลงมติเห็นชอบมีคะแนนเสียงเกินครึ่งหนึ่ง หรือในกรณีที่ประธานรัฐสภาเห็นว่าจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของประเทศ การประชุมนั้นจะไม่สามารถดำเนินการแบบเปิดเผยได้

(๒) ในส่วนของการเผยแพร่รายละเอียดของการประชุมที่ไม่เป็นที่เปิดเผยอย่างเป็นทางการ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

มาตรา ๕๑ ร่างกฎหมาย หรือข้อเสนออื่นที่ได้รับการเสนอไปยังรัฐสภาจะไม่ถูกเพิกถอน ด้วยเหตุผลว่าร่างกฎหมายหรือข้อเสนออื่นนั้นไม่สามารถลงมติในระหว่างสมัยประชุม เว้นแต่ในกรณีที่วาระการดำรงตำแหน่งของสมาชิกรัฐสภาสิ้นสุดลง

มาตรา ๕๒ สมาชิกรัฐสภาและรัฐบาลสามารถเสนอร่างกฎหมายได้

มาตรา ๕๓ (๑) ร่างกฎหมายที่ผ่านการลงมติจากรัฐสภาจะถูกส่งไปยังรัฐบาล และประธานาธิบดีจะประกาศใช้กฎหมายดังกล่าวภายใน ๑๕ วัน

(๒) ในกรณีที่ผู้คัดค้านร่างกฎหมาย ประธานาธิบดีจะตีกลับร่างกฎหมายดังกล่าวพร้อมแนบหนังสือแสดงการคัดค้านร่างกฎหมายไปยังรัฐสภา ภายในระยะที่กำหนดไว้ใน (๑) และร้องขอให้ทำการพิจารณาใหม่อีกครั้ง และจะดำเนินการแบบเดียวกันนี้ในระหว่างปิดสมัยประชุมด้วยเช่นกัน

(๓) ประธานาธิบดีไม่สามารถแก้ไขร่างกฎหมาย แล้วร้องขอให้ทำการพิจารณาร่างกฎหมายนั้นใหม่อีกครั้งได้

(๔) รัฐสภาจะพิจารณาร่างกฎหมายใหม่อีกครั้งในกรณีที่มีการร้อง โดยรัฐสภาต้องผ่านความเห็นชอบให้มีการพิจารณาด้วยคะแนนเสียงของสมาชิกรัฐสภาเกินกึ่งหนึ่งของสมาชิกทั้งหมด และการผ่านร่างกฎหมายด้วยคะแนนไม่น้อยกว่า ๒ ใน ๓ ของสมาชิกทั้งหมด

(๕) ในกรณีที่ประธานาธิบดีไม่ประกาศใช้กฎหมาย หรือไม่ร้องขอรัฐสภาให้ทำการพิจารณาร่างกฎหมายใหม่ภายในเวลาตาม (๑) ร่างกฎหมายนั้นจะเป็นกฎหมายโดยสมบูรณ์

(๖) ประธานาธิบดีต้องประกาศใช้กฎหมายที่ได้รับการรับรองตาม (๑) และ (๕) โดยไม่ชักช้า และหากประธานาธิบดีไม่ประกาศใช้กฎหมายภายในห้าวันภายหลังจากที่ร่างกฎหมายนั้นได้รับการรับรองเป็นกฎหมายแล้วตาม (๕) หรือภายหลังจากที่ร่างกฎหมายนั้นถูกตีกลับไปยังรัฐบาลตาม (๔) ประธานรัฐสภาจะประกาศใช้กฎหมายนั้นเอง

(๗) กฎหมายจะมีผลบังคับใช้ ๒๐ วัน นับจากวันที่ประกาศ

มาตรา ๕๔ (๑) รัฐสภาทำหน้าที่พิจารณาและกำหนดร่างงบประมาณของประเทศ

(๒) รัฐบาลจะจัดทำร่างงบประมาณประจำปีงบประมาณ และนำเสนอให้รัฐสภาภายใน ๙๐ วัน ก่อนเริ่มปีงบประมาณใหม่ รัฐสภาต้องผ่านร่างงบประมาณดังกล่าวภายใน ๓๐ วัน ก่อนเริ่ม ปีงบประมาณใหม่

(๓) ในกรณีที่ไม่สามารถผ่านร่างงบประมาณก่อนเริ่มปีงบประมาณใหม่ได้ รัฐบาลจะต้องจัดสรรงบประมาณของปีที่ผ่านมาไว้เป็นค่าใช้จ่ายเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ จนกว่ารัฐสภาจะผ่านร่างงบประมาณ

๑. การรักษาและการดำเนินการของหน่วยงานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่จัดตั้งไว้ โดยรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย
๒. การดำเนินการเบิกจ่ายตามกฎหมาย
๓. ความต่อเนื่องของโครงการที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณรายจ่าย

มาตรา ๕๕ (๑) ในกรณีที่จะต้องทำการเบิกจ่ายอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานานกว่าหนึ่งปีงบประมาณ รัฐบาลจะต้องได้รับการอนุมัติจากรัฐสภาในการระบุดวงเวลาจ่ายผูกพัน

(๒) เงินทุนสำรองจะต้องได้รับการอนุมัติจากรัฐสภาทั้งหมด การเบิกจ่ายเงินทุนสำรองจะต้องได้รับการอนุมัติในระหว่างการประชุมรัฐสภาสมัยต่อไป

มาตรา ๕๖ ในกรณีที่รัฐบาลจำเป็นต้องแก้ไขงบประมาณเพิ่มเติม รัฐบาลจะต้องจัดทำร่างงบประมาณเพิ่มเติมแล้วเสนอต่อรัฐสภา

มาตรา ๕๗ รัฐสภาจะเพิ่มรายการค่าใช้จ่าย หรือสร้างรายการค่าใช้จ่ายอื่นที่นอกเหนือจากงบประมาณที่รัฐบาลเสนอโดยมิได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาไม่ได้

มาตรา ๕๘ ในกรณีที่รัฐบาลมีแผนที่จะออกพันธบัตรรัฐบาล หรือลงนามในสัญญาที่จะก่อให้เกิดภาระผูกพันทางการเงินนอกงบประมาณ รัฐบาลจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาก่อน

มาตรา ๕๙ ประเภทและอัตราของภาษีให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๖๐ (๑) รัฐสภามีสิทธิในการให้ความเห็นชอบในการลงนามและให้สัตยาบันในสนธิสัญญาเกี่ยวกับความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หรือความมั่นคงร่วมกัน สนธิสัญญาเกี่ยวกับองค์ระหว่างประเทศที่สำคัญ สนธิสัญญาทางไมตรี การค้า และการเดินเรือ สนธิสัญญาเกี่ยวกับข้อจำกัดทางอำนาจอธิปไตย สนธิสัญญาสันติภาพ สนธิสัญญาซึ่งจะเป็นภาระผูกพันทางการเงินที่สำคัญทั้งต่อรัฐและประชาชน หรือสนธิสัญญาที่เกี่ยวกับการบัญญัติกฎหมาย

(๒) รัฐสภามีสิทธิในการให้ความเห็นชอบในการประกาศสงคราม การจัดส่งกองกำลังทหารไปยังต่างประเทศ หรือการประจำกองกำลังต่างชาติในอาณานิปไตยของสาธารณรัฐเกาหลี

มาตรา ๖๑ (๑) รัฐสภาสามารถตรวจสอบการบริหารประเทศ หรือพิจารณาสืบสวนเกี่ยวกับการบริหารประเทศในเรื่องที่เฉพาะเจาะจง และสามารถร้องขอให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือเรียกพยาน และสามารถร้องขอคำให้การของพยาน หรือการให้ความเห็นได้

(๒) กระบวนการ และขั้นตอนที่จำเป็นอื่นๆ เกี่ยวกับการตรวจสอบ และการสืบสวนการบริหารประเทศให้เป็นตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

มาตรา ๖๒ (๑) นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี หรือคณะรัฐบาลสามารถเข้าร่วมการประชุมรัฐสภา หรือการประชุมคณะกรรมการ และรายงานเกี่ยวกับการบริหารจัดการประเทศ หรือแสดงความเห็นและตอบข้อซักถามได้

(๒) ในกรณีที่รัฐสภา หรือคณะกรรมการของรัฐสภามีข้อซักถาม นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี หรือคณะรัฐบาลจะต้องเข้าร่วมประชุมรัฐสภา และตอบข้อซักถาม ในกรณีที่นายกรัฐมนตรี หรือคณะรัฐมนตรีได้รับการร้องขอให้เข้าร่วมการประชุมรัฐสภา นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีต้องเข้าร่วมการประชุมรัฐสภาและตอบข้อซักถามนั้น

มาตรา ๖๓ (๑) รัฐสภาสามารถเสนอความเห็นเกี่ยวกับการถอดถอนนายกรัฐมนตรี หรือคณะรัฐมนตรีออกจากตำแหน่งได้

(๒) การเสนอถอดถอนตาม (๑) จะต้องถูกเสนอด้วยจำนวนสมาชิกหนึ่งในสามของสมาชิกทั้งหมด และจะต้องมีสมาชิกรัฐสภาเกินครึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดให้ความเห็นชอบ

มาตรา ๖๔ (๑) รัฐสภากำหนดกฎข้อบังคับเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาและกฎระเบียบภายในที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย

(๒) รัฐสภาสามารถตรวจสอบคุณสมบัติ และลงโทษสมาชิกได้

(๓) หากต้องการถอดถอนสมาชิกรัฐสภาออกจากตำแหน่ง ต้องได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกรัฐสภาจำนวนไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนสมาชิกรัฐสภาทั้งหมด

(๔) ในส่วนของการดำเนินการตาม (๒) และ (๓) ไม่สามารถฟ้องร้องต่อศาลได้

มาตรา ๖๕ (๑) ในกรณีที่ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี หัวหน้าส่วนราชการ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ผู้พิพากษา คณะกรรมการการเลือกตั้งกลาง ประธานผู้ตรวจการแผ่นดิน ผู้ตรวจการ และเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามที่กฎหมายบัญญัติกระทำการละเมิดรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายในการปฏิบัติงาน รัฐสภาสามารถลงมติเพื่อดำเนินการถอดถอนออกจากตำแหน่งได้

(๒) การดำเนินการถอดถอนใน (๑) จะทำได้ต่อเมื่อมีสมาชิกจำนวน ๑ ใน ๓ ยื่นเสนอถอดถอน และสมาชิกรัฐสภาจำนวนเกินครึ่งหนึ่งต้องลงมติเห็นชอบให้ทำการถอดถอน ในส่วนของการยื่นถอดถอน ประธานาธิบดีออกจากตำแหน่ง จะต้องสมาชิกรัฐสภาจำนวนเกินครึ่งหนึ่งยื่นเสนอถอดถอน และสมาชิกรัฐสภาจำนวนไม่น้อยกว่า ๒ ใน ๓ ของสมาชิกทั้งหมดลงมติเห็นชอบให้ถอดถอน

(๓) บุคคลผู้ที่ได้รับการลงมติให้ถูกถอดถอนออกจากตำแหน่ง การใช้อำนาจในตำแหน่งของบุคคลผู้นั้นจะหยุดชะงักลงจนกว่าการยื่นถอดถอนจะได้รับการพิพากษาตัดสิน

(๔) การพิจารณาถอดถอนจะไม่ขยายผลไปมากกว่าการตัดสินให้พ้นจากตำแหน่ง แต่จะไม่ได้รับการยกเว้นให้ได้รับความผิดทางแพ่งและทางอาญา

หมวด ๔

ส่วนที่ ๑ ประธานาธิบดี

มาตรา ๖๖ (๑) ประธานาธิบดีเป็นประมุขของรัฐ และเป็นผู้แทนของรัฐในการติดต่อกับต่างประเทศ

(๒) ประธานาธิบดี มีหน้าที่พิทักษ์เอกราช บูรณภาพแห่งดินแดนและการสืบเนื่องของรัฐและของรัฐธรรมนูญ

(๓) ประธานาธิบดีทำหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ เพื่อรวมมาตุภูมิโดยสันติวิธี

(๔) อำนาจบริหารมีประธานาธิบดีเป็นผู้นำรัฐบาล

มาตรา ๖๗ (๑) ประธานาธิบดีได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ซึ่งเป็นการเลือกตั้งทั่วไปอย่างมีความเท่าเทียม และเป็นการลงคะแนนแบบลับ

(๒) การเลือกตั้งใน (๑) ถ้ามีผู้ได้รับคะแนนเสียงเท่ากัน จำนวน ๒ คนขึ้นไป ให้ที่ประชุมรัฐสภาลงมติเลือกโดยต้องมีสมาชิกรัฐสภาเข้าร่วมประชุมเกินครึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมด และต้องเป็นการประชุมแบบเปิดเผย ซึ่งผู้ที่ได้คะแนนสูงสุด คือ ผู้ที่ได้รับเลือกให้เป็นประธานาธิบดี

(๓) กรณีที่มีผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีเพียงคนเดียว จำเป็นต้องได้รับคะแนนเสียงมากกว่า ๑ ใน ๓ ของจำนวนผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งทั้งหมด จึงจะถือว่าเป็นผู้ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี

(๔) ผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดี ต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา และต้องมีอายุเกินกว่า ๔๐ ปีขึ้นไป นับจากวันเลือกตั้ง

(๕) เรื่องที่เกี่ยวกับการเลือกตั้งประธานาธิบดีให้ปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๖๘ (๑) เมื่อวาระการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีจะสิ้นสุดลง ให้จัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีคนต่อไปล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๔๐ วัน ของระยะเวลาภายใน ๗๐ วัน ก่อนสิ้นสุดวาระการดำรงตำแหน่ง

(๒) เมื่อตำแหน่งประธานาธิบดีว่างลงหรือประธานาธิบดีเสียชีวิตลงหรือถูกศาลพิพากษาจนเป็นเหตุให้ขาดคุณสมบัติไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้จัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีคนใหม่ ภายใน ๖๐ วัน

มาตรา ๖๙ ก่อนเข้ารับตำแหน่ง ประธานาธิบดีสาบานตนด้วยถ้อยคำว่า “ข้าพเจ้าขอสาบานตนต่อหน้าประชาชนว่า ข้าพเจ้าจะปฏิบัติหน้าที่ของประธานาธิบดีด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต ตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ พิตักษัตย์ พยายามส่งเสริมวัฒนธรรมชาติพันธุ์ ส่งเสริมผลประโยชน์และเสรีภาพประชาชน และร่วมมาตุภูมิโดยสันติวิธี

มาตรา ๗๐ ประธานาธิบดี มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๕ ปี เพียงหนึ่งสมัยเท่านั้น

มาตรา ๗๑ เมื่อตำแหน่งประธานาธิบดีว่างลงหรือประธานาธิบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีตามลำดับตำแหน่งที่กำหนดไว้ในกฎหมายเป็นผู้รักษาการในตำแหน่งประธานาธิบดี

มาตรา ๗๒ ประธานาธิบดี อาจเสนอนโยบายสำคัญของรัฐที่เกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ อาทิ การต่างประเทศ การป้องกันประเทศ และการรวมมาตุภูมิ หรือเรื่องอื่นใดหากประธานาธิบดีเห็นเป็นการสมควร โดยให้ประชาชนออกเสียงประชามติ

มาตรา ๗๓ ประธานาธิบดี มีอำนาจทำสนธิสัญญา ข้อตกลง และให้สัตยาบัน แต่งตั้ง รับมอบ และส่งผู้แทนทางการทูต หรือประกาศสงคราม

มาตรา ๗๔ (๑) ประธานาธิบดี เป็นผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพแห่งรัฐ ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมาย

(๒) การกำหนดและการจัดตั้งกองทัพแห่งรัฐให้เป็นไปตามกฎหมาย

มาตรา ๗๕ ประธานาธิบดี มีอำนาจตรากฎีกาของประธานาธิบดีในเรื่องที่อยู่ภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายกำหนดไว้ และเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องในการรักษาการให้เป็นไปตามกฎหมาย

มาตรา ๗๖ (๑) ในกรณีที่เกิดภัยอันตรายอย่างร้ายแรงภายในหรือภายนอกประเทศ หรือวิกฤตการณ์ทางการเงิน การคลัง หรือเศรษฐกิจอย่างร้ายแรง เพื่อเป็นการรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยหรือผลประโยชน์สาธารณะที่อาจได้รับผลกระทบอย่างร้ายแรง จึงมีความจำเป็นต้องดำเนินการโดยเร่งด่วนและไม่อาจรอคอยเวลาเพื่อนำเรื่องเข้าสู่ที่ประชุมรัฐสภาให้พิจารณาได้ ประธานาธิบดีมีอำนาจที่จะดำเนินมาตรการฉุกเฉินที่จำเป็นทั้งปวงในการจัดการเรื่องเศรษฐกิจ การเงิน การคลัง หรือเรื่องอื่นที่มีความจำเป็นเร่งด่วนนั้น

(๒) ในกรณีที่เกิดภาวะสงครามที่อาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงภายในประเทศ และไม่สามารถเปิดประชุมรัฐสภาได้ ประธานาธิบดีมีอำนาจที่จะดำเนินมาตรการฉุกเฉินได้

(๓) เมื่อได้มีการดำเนินการไปตาม (๑) และ (๒) ให้รายงานเรื่องนั้นต่อรัฐสภา โดยมีชักช้า และรัฐสภาต้องผ่านความเห็นชอบ

(๔) ถ้ารัฐสภาไม่ผ่านความเห็นชอบของการดำเนินการ (๓) ให้ประธานาธิบดียุติการดำเนินมาตรการฉุกเฉินนั้นทันที เมื่อเหตุที่ทำให้ต้องใช้มาตรการฉุกเฉินนั้นหมดสิ้นไป

(๕) ประธานาธิบดี ต้องประกาศเหตุแห่งการดำเนินการตาม (๓) และ (๔) โดยมีชักช้า

มาตรา ๗๗ (๑) ในยามสงคราม เกิดภัยพิบัติ หรือเหตุฉุกเฉินที่มีลักษณะเดียวกันและมีความจำเป็นต้องใช้กำลังทหาร หรือมีความจำเป็นที่จะต้องรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงให้เกิดขึ้นภายในประเทศ ประธานาธิบดีมีอำนาจที่จะประกาศภาวะฉุกเฉินตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) ภาวะฉุกเฉินอาจเป็นการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินหรือกฏอัยการศึก

(๓) เมื่อประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินให้ใช้อำนาจกระทำการได้ตามที่กฎหมายกำหนดที่เกี่ยวข้องกับเสรีภาพในการเสนอข่าว เสรีภาพในการพิมพ์ เสรีภาพในการประชุม เสรีภาพในการรวมกันเป็นสมาคม หรือสามารถใช้มาตรการพิเศษเกี่ยวกับสิทธิ อำนาจหน้าที่ของฝ่ายบริหาร หรือฝ่ายตุลาการได้

(๔) เมื่อได้ประกาศภาวะฉุกเฉิน ประธานาธิบดีต้องแจ้งให้รัฐสภาทราบโดยมีชักช้า

(๕) หากที่ประชุมรัฐสภาลงมติด้วยคะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่งของสมาชิกทั้งหมด ให้ยกเลิกการประกาศภาวะฉุกเฉินนั้น ประธานาธิบดีต้องประกาศยกเลิกภาวะฉุกเฉินนั้นโดยมีชักช้า

มาตรา ๗๘ ประธานาธิบดี มีอำนาจแต่งตั้งหรือถอดถอนเจ้าหน้าที่รัฐตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ และกฎหมายกำหนด

มาตรา ๗๙ (๑) ประธานาธิบดี มีอำนาจอภัยโทษทั้งการปล่อยตัว ลดโทษ หรือคืนสิทธิที่สูญเสียไป อันเนื่องมาจากคำพิพากษาของศาลตามที่กฎหมายกำหนด

(๒) การนิรโทษกรรมต้องผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา

(๓) วิธีดำเนินการเกี่ยวกับการให้อภัยโทษ ลดโทษ และคืนสิทธิที่สูญเสียไปนั้น ให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา ๘๐ ประธานาธิบดี เป็นผู้มอบเครื่องอิสริยาภรณ์และเครื่องหมายแห่งเกียรติยศตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

มาตรา ๘๑ ประธานาธิบดี มีสิทธิเข้าร่วมประชุมและแถลงต่อที่ประชุมรัฐสภา หรือส่งสาส์นไปยังรัฐสภาได้

มาตรา ๘๒ การบริหารงานภาครัฐของประธานาธิบดีตามกฎหมาย จำต้องทำเป็นหนังสือและนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องลงนามรับรอง ในกิจการทหารให้ถือปฏิบัติด้วยวิธีการเช่นเดียวกัน

มาตรา ๘๓ ประธานาธิบดี ไม่สามารถดำรงตำแหน่งดังกล่าวต่อไปนี้ ในขณะเดียวกันได้ เช่น นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีและหัวหน้าองค์กรของรัฐ เป็นต้น ตามที่กฎหมายกำหนดไว้

มาตรา ๘๔ ประธานาธิบดี จะถูกฟ้องร้องในคดีอาญาในระหว่างดำรงตำแหน่งมิได้ เว้นแต่ได้กระทำความผิดฐานกบฏหรือขายชาติ

มาตรา ๘๕ อดีตประธานาธิบดี คงไว้ซึ่งสถานะแห่งความเคารพตามที่กฎหมายกำหนด

ส่วนที่ ๒ ฝ่ายบริหาร

ตอน ๑ นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรี

มาตรา ๘๖ (๑) นายกรัฐมนตรีเป็นผู้ได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีและผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา

(๒) นายกรัฐมนตรีมีหน้าที่ช่วยเหลือประธานาธิบดี และควบคุมการบริหารงานของฝ่ายบริหารตามคำสั่งของประธานาธิบดี

(๓) การแต่งตั้งทหารเป็นนายกรัฐมนตรีจะกระทำมิได้ เว้นแต่ได้พ้นจากการเป็นทหารประจำการแล้ว

มาตรา ๘๗ (๑) ประธานาธิบดีแต่งตั้งรัฐมนตรีตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี

(๒) รัฐมนตรีมีหน้าที่ช่วยเหลือประธานาธิบดีในการบริหารงานของรัฐ และในฐานะรัฐมนตรีในคณะรัฐมนตรี มีหน้าที่พิจารณาการบริหารงานของรัฐ

(๓) นายกรัฐมนตรีอาจเสนอแนะให้ประธานาธิบดีถอดถอนรัฐมนตรีให้พ้นจากตำแหน่งได้

(๔) การแต่งตั้งทหารเป็นรัฐมนตรีจะกระทำมิได้ เว้นแต่ได้พ้นจากการเป็นทหารประจำการแล้ว

ตอน ๒ คณะรัฐมนตรี

มาตรา ๘๘ (๑) คณะรัฐมนตรีทำหน้าที่พิจารณานโยบายอันสำคัญที่อยู่ในขอบเขตอำนาจฝ่ายบริหาร

(๒) คณะรัฐมนตรีประกอบด้วย ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีอื่น ซึ่งต้องมีจำนวนไม่น้อยกว่า ๑๕ คน และไม่เกิน ๓๐ คน

(๓) ประธานาธิบดี เป็นประธานที่ประชุมคณะรัฐมนตรีและนายกรัฐมนตรีเป็นรองประธาน

มาตรา ๘๙ คณะรัฐมนตรีมีหน้าที่พิจารณากิจการ ต่อไปนี้

๑. แผนงานหลักเกี่ยวกับกิจการของรัฐ และนโยบายทั่วไปของรัฐบาล
๒. การประกาศสงคราม การลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพ และเรื่องอื่นใดที่สำคัญเกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศ
๓. ร่างแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ญัตติในการออกเสียงประชามติ ร่างสนธิสัญญา ร่างกฎหมาย และร่างกฎีกาของประธานาธิบดี
๔. ร่างงบประมาณ รายงานการเงินของประเทศ แผนงานหลักในการบริหารจัดการทรัพย์สินของรัฐ สนธิสัญญาที่ผูกพันด้านการเงินของรัฐ และเรื่องอื่นใดที่สำคัญเกี่ยวข้องกับการเงิน
๕. การประกาศและการยกเลิกมาตรการฉุกเฉินของประธานาธิบดี
๖. กิจการทหารที่สำคัญ
๗. การร้องขอให้เปิดประชุมสภาสมัยวิสามัญ
๘. การให้เครื่องอิสริยาภรณ์
๙. การให้อภัยโทษ การลดโทษ และการคืนสิทธิ
๑๐. เรื่องที่เกี่ยวกับการกำหนดอำนาจหน้าที่ของกระทรวง
๑๑. แผนงานที่เกี่ยวกับการมอบหมายอำนาจ หรือการกำหนดอำนาจหน้าที่ของรัฐบาล
๑๒. การประมวลผลงานและการวิเคราะห์ผลงานของการบริหารประเทศ
๑๓. การกำหนดและประสานนโยบายสำคัญของแต่ละกระทรวง
๑๔. การดำเนินการเพื่อยุบพรรคการเมือง
๑๕. การพิจารณาเรื่องร้องเรียนที่เกี่ยวข้องกับนโยบายของรัฐบาล ที่มีผู้เสนอหรือมีหน่วยงานอื่นส่งมายังรัฐบาล
๑๖. การแต่งตั้งผู้ตรวจการแผ่นดิน ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ผู้บัญชาการทหารทั้งสามเหล่าทัพ อธิการบดีมหาวิทยาลัยของรัฐ เอกอัครราชทูต และเจ้าหน้าที่อื่นของรัฐและผู้จัดการรัฐวิสาหกิจตามที่กฎหมายกำหนด
๑๗. เรื่องอื่นใดที่ได้เสนอต่อประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรี

มาตรา ๙๐ (๑) ให้จัดตั้งคณะมนตรีแห่งชาติขึ้น เพื่อทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของประธานาธิบดีในเรื่องที่มีความสำคัญของการบริหารประเทศ

(๒) ประธานคณะมนตรี คือ อดีตประธานาธิบดี กรณีไม่มีอดีตประธานาธิบดี ให้ประธานาธิบดีคนปัจจุบันทำหน้าที่ประธาน

(๓) การจัดหน่วยงาน ขอบเขตของอำนาจหน้าที่ และเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับคณะมนตรีแห่งชาติ ให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา ๙๑ (๑) ให้จัดตั้งสภาความมั่นคงแห่งชาติขึ้น เพื่อทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของประธานาธิบดีในการกำหนดนโยบายต่างประเทศ นโยบายการทหาร และนโยบายภายในประเทศที่เกี่ยวกับความมั่นคงของชาติ ก่อนที่จะเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา

(๒) ประธานาธิบดี เป็นประธานที่ประชุมสภาความมั่นคงแห่งชาติ

(๓) การจัดหน่วยงาน ขอบเขตของอำนาจหน้าที่ และเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับสภาความมั่นคงแห่งชาติ ให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา ๙๒ (๑) ให้จัดตั้งสภารวมมาตุภูมิตามหลักสันติภาพแบบประชาธิปไตยขึ้นมา เพื่อทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของประธานาธิบดีในการกำหนดนโยบายการรวมมาตุภูมิอย่างสันติวิธี

(๒) การจัดหน่วยงาน ขอบเขตของอำนาจหน้าที่ และเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับสภารวมมาตุภูมิตามหลักสันติภาพแบบประชาธิปไตยให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา ๙๓ (๑) ให้จัดตั้งสภาเศรษฐกิจแห่งชาติขึ้นมา เพื่อทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของประธานาธิบดีในการกำหนดนโยบายสำคัญ เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

(๒) การจัดหน่วยงาน ขอบเขตของอำนาจหน้าที่ และเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับสภาเศรษฐกิจแห่งชาติ ให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

ตอน ๓ กระทรวง

มาตรา ๙๔ ประธานาธิบดี เป็นผู้แต่งตั้งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง โดยแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีในคณะรัฐมนตรีตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี

มาตรา ๙๕ นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวง มีอำนาจหน้าที่ออกประกาศของนายกรัฐมนตรีหรือกฎกระทรวงอันเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนได้ตามที่กฎหมายกำหนดไว้

มาตรา ๙๖ การจัดตั้ง การจัดหน่วยงานและขอบเขตอำนาจหน้าที่ของแต่ละกระทรวงให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

ตอน ๔ คณะกรรมการตรวจการแผ่นดิน

มาตรา ๙๗ ให้จัดตั้งคณะกรรมการตรวจการแผ่นดินขึ้นภายใต้อำนาจของประธานาธิบดี เพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบบัญชีรายได้และรายจ่ายประจำปีของรัฐ บัญชีการจ่ายเงินของรัฐและของหน่วยงานอื่นตามที่กฎหมายกำหนด และตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วย

มาตรา ๙๘ (๑) คณะกรรมการตรวจการแผ่นดินประกอบด้วยกรรมการไม่น้อยกว่า ๕ คน และไม่เกิน ๑๑ คน รวมประธานกรรมการด้วย

(๒) ประธานกรรมการได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี โดยผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา มีวาระในการดำรงตำแหน่งคราวละ ๔ ปี และสามารถอยู่ในตำแหน่งได้ ๒ วาระ

(๓) ประธานาธิบดี เป็นผู้แต่งตั้งกรรมการตรวจการแผ่นดิน ตามคำแนะนำของประธาน มีวาระในการดำรงตำแหน่งคราวละ ๔ ปี และสามารถอยู่ในตำแหน่งได้ ๒ วาระ

มาตรา ๙๙ คณะกรรมการตรวจการแผ่นดิน มีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบบัญชีรายได้และรายจ่ายประจำปี และให้เสนอรายงานผลการตรวจสอบต่อประธานาธิบดีและรัฐสภาในปีถัดไป

มาตรา ๑๐๐ การจัดหน่วยงาน ขอบเขตอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจการแผ่นดินและคุณสมบัติของกรรมการ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เข้าข่ายต้องดำเนินการตรวจสอบ และเรื่องอื่นใดที่จำเป็นให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

หมวด ๕

ศาลยุติธรรม

มาตรา ๑๐๑ (๑) ศาลที่ประกอบด้วยผู้พิพากษาเป็นผู้ใช้อำนาจตุลาการ

(๒) ศาลประกอบด้วย ศาลฎีกา ซึ่งเป็นศาลสูงสุดของรัฐและศาลอื่นในระดับต่างๆ

(๓) ให้กำหนดคุณสมบัติของผู้พิพากษาไว้ในกฎหมาย

มาตรา ๑๐๒ (๑) ให้จัดตั้งหน่วยงานขึ้นในศาลฎีกา

(๒) ให้มีผู้พิพากษาในศาลฎีกา และผู้พิพากษาศาลอื่น ตามที่กฎหมายกำหนด

(๓) การจัดหน่วยงานในศาลฎีกาและศาลอื่นให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา ๑๐๓ ผู้พิพากษามีความเป็นอิสระในการพิจารณาพิพากษาตามมโนธรรมของตน และตามรัฐธรรมนูญกับกฎหมาย

มาตรา ๑๐๔ (๑) ประธานศาลฎีกา ได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี โดยผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา

(๒) ผู้พิพากษาศาลฎีกา ได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี ตามคำแนะนำของประธานศาลฎีกา โดยผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา

(๓) ผู้พิพากษาศาลฎีกา จะได้รับการคัดเลือก โดยประธานศาลฎีกาโดยผ่านความเห็นชอบจากที่ประชุมผู้พิพากษาศาลฎีกา

มาตรา ๑๐๕ (๑) ประธานศาลฎีกา มีวาระอยู่ในตำแหน่งได้ ๖ ปี เพียงหนึ่งสมัย

(๒) ผู้พิพากษาศาลฎีกา มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๖ ปี และสามารถรับตำแหน่งต่อได้ตามที่กฎหมายกำหนด

(๓) ผู้พิพากษาในศาลอื่น มีวาระอยู่ในตำแหน่งได้คราวละ ๑๐ ปี และสามารถรับตำแหน่งต่อได้ตามที่กฎหมายกำหนด

(๔) การเกษียณอายุราชการของผู้พิพากษาให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา ๑๐๖ (๑) การถอดถอนผู้พิพากษา พักงานหรือลดเงินเดือน หรือต้องรับโทษอย่างอื่นมิสามารถกระทำได้ เว้นแต่ได้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำผิดทางอาญา หรือเป็นการกระทำผิดวินัย

(๒) ในกรณีที่ผู้พิพากษาไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ด้วยเหตุผลทางจิตใจหรือร่างกายก็ตาม ให้ผู้พิพากษานั้นพ้นจากตำแหน่งได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

มาตรา ๑๐๗ (๑) ในการพิจารณาคดี หากมีกรณีว่ากฎหมายขัดต่อบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญหรือไม่ ศาลขอให้ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเป็นผู้ชี้ขาดได้ และศาลต้องตัดสินตามที่ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญชี้ขาด

(๒) กรณีที่คำตัดสินของศาลมีการขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวกับคำประกาศ ข้อระเบียบราชการหรือการลงโทษ ให้ศาลฎีกามีอำนาจพิจารณาตัดสินและให้ถือเป็นที่สุด

(๓) การตัดสินคดีทางปกครองเป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม ตามที่กฎหมายกำหนด โดยยึดตามขั้นตอนในกระบวนการยุติธรรม

มาตรา ๑๐๘ ศาลฎีกามีอำนาจกำหนดกระบวนการพิจารณาและวิธีการพิจารณาคดี ตลอดจนระเบียบข้อบังคับของศาลตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๑๐๙ การพิจารณาคดีและคำพิพากษาของศาลจะต้องกระทำโดยเปิดเผย การพิจารณาคดีลับสามารถกระทำได้ในกรณีที่การพิจารณาคดีนั้นอาจเป็นภัยต่อความมั่นคง และความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง หรืออาจเป็นอันตรายต่อชนบธรรมเนียมประเพณีอันดี

มาตรา ๑๑๐ (๑) ให้จัดตั้งศาลทหารขึ้นในฐานะเป็นศาลพิเศษ เพื่อปฏิบัติหน้าที่พิจารณาคดีที่เกี่ยวกับทหาร

(๒) ศาลฎีกามีอำนาจพิจารณาคดีฎีกาของศาลทหาร และถือว่าคำพิพากษาเป็นที่สุด

(๓) การจัดตั้งหน่วยงาน อำนาจหน้าที่ และคุณสมบัติของผู้พิพากษาให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

(๔) เมื่อมีการประกาศกฎอัยการศึก ให้ศาลทหารมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้เบ็ดเสร็จในศาลเดียว ในคดีที่ทหารหรือเจ้าหน้าที่กลาโหม พลเรือน กระทำผิดทางอาญา คดีที่เกี่ยวกับการจารกรรม ความลับทางทหาร ความผิดทางอาญาใดตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายเกี่ยวกับการยี่นยาม ด่านตรวจ การจัดหาอาหารที่มีอันตรายและเซลล์ศึก

หมวด ๖

ศาลรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๑๑๑ (๑) ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจหน้าที่พิจารณาเรื่องดังต่อไปนี้

๑. การพิพากษาชี้ขาดประเด็นกฎหมายที่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ตามการร้องขอของศาลยุติธรรม
๒. การพิพากษาเพื่อถอดถอน
๓. การพิจารณาตัดสินยุบพรรคการเมือง
๔. การพิจารณาตัดสินความขัดแย้งระหว่างองค์กรของรัฐกับองค์กรของรัฐ ระหว่างองค์กรของรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
๕. การพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ตามที่กฎหมายกำหนด
 - (๒) ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ มีจำนวน ๙ คน โดยได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดี
 - (๓) การแต่งตั้งผู้พิพากษาตาม (๒) ให้เลือกมาจากที่ประชุมรัฐสภา จำนวน ๓ คน และให้ประธานศาลฎีกาเป็นผู้แต่งตั้ง จำนวน ๓ คน
 - (๔) ประธานศาลรัฐธรรมนูญ ได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี โดยผ่านความเห็นชอบจากที่ประชุมรัฐสภา

มาตรา ๑๑๒ (๑) ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ มีวาระในการดำรงตำแหน่งคราวละ ๖ ปี และสามารถดำรงตำแหน่งได้อีกตามที่กฎหมายกำหนด

- (๒) ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จะต้องไม่สังกัดพรรคการเมืองและไม่มีความเกี่ยวข้องทางการเมือง
- (๓) การถอดถอนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญให้พ้นจากตำแหน่ง มิสามารถกระทำได้ เว้นแต่ได้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับคดีอาญา

มาตรา ๑๑๓ (๑) ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จะต้องลงมติเห็นชอบด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า ๖ เสียง ในการพิพากษาคัดสวคตหรือประเด็นที่เกี่ยวกับการขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ การถอดถอนออกจากตำแหน่ง การยุบพรรคการเมือง และการพิจารณาคัดสวคตเกี่ยวกับเจตนารมณ์ของบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ

(๒) ศาลรัฐธรรมนูญ มีอำนาจกำหนดขอบเขตของการพิพากษาคัดสวคต กฎ ระเบียบ สำหรับการจัดการและกฎเกณฑ์ภายในของสำนักงานได้

(๓) การจัดหน่วยงาน การบริหารงานและเรื่องอื่นใดที่จำเป็นของศาลรัฐธรรมนูญ ให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

หมวด ๗

คณะกรรมการการเลือกตั้ง

มาตรา ๑๑๔ (๑) ให้จัดตั้งคณะกรรมการการเลือกตั้งขึ้นเพื่อบริหารจัดการเลือกตั้ง การลงประชามติ ให้เป็นไปอย่างยุติธรรม และกิจการที่เกี่ยวกับพรรคการเมือง

(๒) คณะกรรมการการเลือกตั้ง ประกอบด้วย กรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี จำนวน ๓ คน เลือกมาจากที่ประชุมรัฐสภา จำนวน ๓ คน และได้รับการแต่งตั้งโดยประธานศาลฎีกา จำนวน ๓ คน และให้เลือกประธานขึ้นมาจากกรรมการในคณะ

(๓) กรรมการการเลือกตั้งมีวาระในการดำรงตำแหน่งคราวละ ๖ ปี

(๔) กรรมการการเลือกตั้งจะต้องไม่สังกัดพรรคการเมือง และไม่มีเกี่ยวข้องทางการเมือง

(๕) การถอดถอนกรรมการการเลือกตั้งให้พ้นจากตำแหน่งมิสามารถกระทำได้ เว้นแต่ได้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับคดีอาญา

(๖) คณะกรรมการการเลือกตั้งมีอำนาจกำหนดขอบเขตการจัดการเลือกตั้ง การจัดการลงประชามติ การบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวกับกิจการพรรคการเมือง กฎระเบียบสำหรับการจัดการและกฎเกณฑ์ภายในของสำนักงานได้

(๗) คณะกรรมการการเลือกตั้งในแต่ละระดับสามารถจัดหน่วยงาน การบริหารงานและเรื่องอื่นใดที่จำเป็นตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๑๑๕ (๑) คณะกรรมการการเลือกตั้งแต่ละระดับมีอำนาจมอบหมายหรือสั่งการให้องค์กรของฝ่ายบริหารดำเนินการจัดทำรายชื่อของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง สถานที่ใช้สิทธิเลือกตั้ง และสถานที่ใช้สิทธิออกเสียงประชามติ หรือให้ดำเนินการอย่างอื่นที่มีความจำเป็นตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย

(๒) องค์กรฝ่ายบริหารที่ได้รับมอบหมายตาม (๑) จะต้องดำเนินการตามคำสั่งนั้น

มาตรา ๑๑๖ (๑) การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งให้กำหนดไว้ในกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารจัดการของคณะกรรมการการเลือกตั้งแต่ละระดับ และต้องให้หลักประกันของโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน

(๒) ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งไม่สามารถเรียกเก็บจากพรรคการเมืองหรือผู้สมัครรับเลือกตั้งได้ เว้นแต่เป็นเรื่องที่กำหนดไว้ในกฎหมาย

หมวด ๘ การปกครองส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๑๑๗ (๑) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น มีหน้าที่ในการบริหารจัดการและรับผิดชอบเกี่ยวกับสวัสดิการของประชาชนในท้องถิ่น การจัดการทรัพย์สินของท้องถิ่น และการบัญญัติกฎข้อบังคับหรือระเบียบเกี่ยวกับการปกครองในท้องถิ่นภายในขอบเขตของกฎหมาย

(๒) รูปแบบและประเภทของการปกครองส่วนท้องถิ่น ให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา ๑๑๘ (๑) ให้มีสภาท้องถิ่นที่อยู่ในองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

(๒) การกำหนดโครงสร้าง อำนาจหน้าที่ การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น การกำหนดวิธีการคัดเลือกประธานองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และการกำหนดโครงสร้าง อำนาจหน้าที่และเรื่องอื่นที่สำคัญ ให้กำหนดไว้ในกฎหมาย

หมวด ๙

เศรษฐกิจ

มาตรา ๑๑๙ (๑) ระบบเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเกาหลี มีรากฐานอยู่บนหลักแห่งการเคารพเสรีภาพและความคิดสร้างสรรค์ในกิจการทางเศรษฐกิจของธุรกิจและของส่วนบุคคล

(๒) รัฐมีอำนาจหน้าที่สนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติอย่างสมดุลและการกระจายรายได้อย่างมีเสถียรภาพและเป็นธรรม การป้องกันการใช้อำนาจทางเศรษฐกิจอย่างเกินขอบเขตและการครอบครองตลาด การกำหนดกฎเกณฑ์และมาตรการอื่นใดที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจตามหลักแห่งความเป็นประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจอย่างมีเอกภาพระหว่างผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจ

มาตรา ๑๒๐ (๑) การออกใบอนุญาตให้ทำการสำรวจ ขุดค้นหรือพัฒนา ทรัพยากรธรณีและทรัพยากรทางทะเล พลังน้ำ และทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ เพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ สามารถกระทำได้ในระยะเวลาที่กำหนดตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) รัฐมีหน้าที่คุ้มครองที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติ และจัดให้มีแผนการพัฒนา และการใช้ประโยชน์ของทรัพยากรทั้งหลายอย่างสมดุล

มาตรา ๑๒๑ (๑) รัฐมีหน้าที่จัดการให้มีการใช้พื้นที่ทางการเกษตรให้เกิดประโยชน์ที่มีประสิทธิภาพสูงสุด การเข้าพื้นที่ทางการเกษตรมิสามารถกระทำได้

(๒) การจัดการควบคุมและการเข้าพื้นที่ทางการเกษตรให้กระทำได้ในกรณีจำเป็น เพื่อให้เกิดการใช้สอยพื้นที่ทางการเกษตรที่ชอบด้วยเหตุผลและการเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร ตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๑๒๒ รัฐมีอำนาจหน้าที่จัดให้มีการใช้สอย การพัฒนาและการอนุรักษ์ของพื้นที่ในประเทศ
อย่างเป็นธรรมและเสมอภาค เพื่อให้บังเกิดผลแก่ประชาชนทั้งปวงและหลักการพื้นฐานแห่งการดำรงชีวิต

มาตรา ๑๒๓ (๑) รัฐมีอำนาจหน้าที่ จัดตั้ง ดำเนินการ หรือเรื่องอื่นใดที่จำเป็นในการพัฒนาและ
สนับสนุนสหกรณ์การเกษตร สหกรณ์การประมง เพื่อการปกป้องและรักษาไว้ซึ่งการทำเกษตรกรรมและการประมง

(๒) รัฐมีหน้าที่บำรุงรักษาพื้นที่เศรษฐกิจของชาติ เพื่อการพัฒนาอย่างเสมอภาคของพื้นที่นั้น

(๓) รัฐมีหน้าที่ปกป้อง และบำรุงรักษาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(๔) รัฐมีหน้าที่ปกป้องผลประโยชน์ของเกษตรกรและชาวประมงด้วยการกำหนด
มาตรการทั้งหลาย เพื่อความเป็นเสถียรภาพของราคาและแก้ไขปรับปรุงดุลบัญชีเดินสะพัดและความสมดุลของ
อุปสงค์ อุปทาน ของผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร

(๕) รัฐมีหน้าที่บำรุงรักษาเกษตรกร ชาวประมง และธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
บนหลักการพึ่งพาตนเอง และให้หลักประกันของกิจการและการพัฒนาอย่างเสรีภาพ

มาตรา ๑๒๔ รัฐมีหน้าที่ให้หลักประกันในเรื่องของการปกป้องคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อกระตุ้นให้เกิด
การปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์และชี้นำพฤติกรรมการบริโภคอย่างสร้างสรรค์ตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๑๒๕ รัฐพึงสนับสนุนการค้าระหว่างประเทศ และบัญญัติกฎหมายและประสานงานการค้า
ต่างประเทศด้วย

มาตรา ๑๒๖ จะมีการโอนธุรกิจของเอกชนไปเป็นของรัฐหรือของรัฐวิสาหกิจมิได้ และรัฐจะเข้าควบคุม
การบริหารงานธุรกิจเอกชนมิได้ เว้นแต่เฉพาะกรณีที่กำหนดไว้ในกฎหมายเพื่อความจำเป็นในการป้องกันประเทศ
และเศรษฐกิจของชาติ

มาตรา ๑๒๗ (๑) รัฐมีหน้าที่พัฒนาเศรษฐกิจของชาติด้วยการปฏิรูปวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ข้อมูลข่าวสาร
และทรัพยากรมนุษย์

(๒) รัฐต้องสร้างระบบความเป็นมาตรฐานของชาติ

(๓) ประธานาธิบดีมีอำนาจจัดตั้งองค์กรที่ปรึกษาเพื่อดำเนินการตาม (๑)

หมวด ๑๐

การแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๑๒๘ (๑) ผู้ตัดแก้ไขรัฐธรรมนูญจะเสนอได้โดยผ่านความเห็นชอบจากที่ประชุมรัฐสภา
ด้วยคะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดหรือโดยประธานาธิบดี

(๒) การแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อขยายระยะเวลาการดำรงตำแหน่งหรือเปลี่ยนแปลงวาระ
การดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีให้มีผลบังคับใช้ในสมัยประธานาธิบดีคนถัดไป

มาตรา ๑๒๙ ญัตติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่เสนอโดยประธานาธิบดี ต้องประกาศให้ประชาชนทราบ ไม่น้อยกว่า ๒๐ วัน

มาตรา ๑๓๐ (๑) รัฐสภาต้องผ่านความเห็นชอบญัตติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญภายใน ๖๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ได้มีการประกาศญัตติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญนั้น และต้องผ่านความเห็นด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า ๒ ใน ๓ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด

(๒) ให้มีการทำประชามติ ญัตติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญภายใน ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา และต้องมีจำนวนผู้ใช้สิทธิเกินกึ่งหนึ่งของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมด และต้องมีคะแนนเสียงเห็นด้วยเกินกึ่งหนึ่งของจำนวนผู้ใช้สิทธิทั้งหมด

(๓) ญัตติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ผ่านการเห็นด้วยของการทำประชามติตาม (๒) ให้บรรจุไว้ในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ และประธานาธิบดีต้องประกาศให้มีผลบังคับใช้